

✦ ✦ ✦
Fra stjerneteamet ✦ ✦ ✦
bak TROLLHEIM-bøkene!

Fire fattige gatebarn har bestemt seg for at i år skal de feire tidenes beste jul, først må de bare utføre tidenes største julekupp!

En stor dose julestemning mellom to permer. Stjerneteamet Arne Lindmo & Ida Skjelbakken, som er best kjent for bøkene i TROLLHEIM-serien, lanserer nå en frittstående, actionfylt juleroman i kupp-sjangeren!

«Min favorittbok i livet!
Beste jeg har lest.» – Ulrik

«Tipper denne kommer til
å bli mest solgte julebok
gjennom tidene.» – Sverre

«Alle kommer til å like
denne.» – Solveig

«Digget boka!»
– Kristoffer



ARNE LINDMO

JULEKUPPET



ARNE LINDMO

JULEKUPPET



ILLUSTRERT AV IDA SKJELBAKKEN



Copyright: Eigenschou forlag

JULEKUPPET



www.figenschouforlag.no
Følg figenschouforlag på Facebook og Instagram.

Julekuppet
© Figenschou forlag 2023
© Tekst: Arne Lindmo
© Illustrasjoner: Ida Skjelbakken
Redaktør: Anitra Figenschou
Omslagsdesign og sats: Chakib Azzaoui
ISBN: 9788284310398
Trykk: Livonia Print

En stor takk til:

Bibliotekar Thomas Overvik som har kommet med mange viktige innspill underveis i arbeidet med manus. Og en megastor takk til alle barnekonseptene som har lest og sagt sin mening om manuset før boken ble utgitt. Alle disse tilbakemeldingene har vært gull verdt!

Og husk at:

Det er ikke lov å kopiere tekst eller bilder fra denne boken uten avtale med forlaget. Det er ulovlig ifølge åndsverksloven, og det kan medføre erstatningsansvar. Gjennom Kopinor kan skoler, bedrifter og andre institusjoner inngå avtale om lovlig kopiering.

Henvendelser til forlaget:

Figenschou forlag, Tromsøgata 21, 0565 Oslo, Norge.
E-postadresse: anitra@figenschouforlag.no, tlf.: 92606318

Copyright Figenschou forlag



AV ARNE LINDMO
ILLUSTRERT AV IDA SKJELBAKKEN

Prolog

Har du hørt om Gregor Twist? Nei? Da bør du spise øra. For her kommer et råd fra en gammel sjøulk, som kan berge skinnet ditt: Hold deg unna!

Alle båteierne her omkring er redde for den gamle knarken. Han eier ei øy der ute i fjorden et sted. Der bor han, alene, sitter vel og pusser geværet sitt og venter på at noen skal sette fot på øya, så han kan skyte den tvers av!

Kjører du båt i området, så sving langt unna.

Noen sier han er gal. Kanskje. Andre sier han er ondskapen selv. De sier også at øya er full av monstre, så hvis kulene til Gregor ikke tar deg, så kommer beistene hans og setter tennene i strupen din!

Nei, hold deg unna! Ikke tull med Gregor Twist.

Råd fra erfaren båtfører

To sultne gatebarn

Et kaldt vindgufs slo mot Lukas, og han hutret. Svarte, det var kaldt!

De var på vei ned en grå og sørpete gate midt i desember, han og lillesøstera Emma, hånd i hånd.

Det gikk et rykte om at noen hadde satt opp et telt med suppekjøkken nede på torget, og Lukas så fram til å få seg no' varmt å spise. Så langt i dag hadde de bare spist en håndfull brødsmuler.

De hadde kjempet hardt for de smulene mot en flokk flaksende duer, etter at en gammel dame hadde stilt seg opp for å mate fuglene i parken.

Noen ganger fikk de resten av brødet også, men denne dama hadde bare blitt sur, kjeftet og gått.

«Maten er til fuglene», hadde hun skreket. «Ikke til skitne snørrunger!»

Veien til torget var dekket av møkkete snø og sørpe, og det surklet snart vått og kaldt i de fillete skoene.



Lukas lurte på om det ville være varmt i teltet. Han håpet det.

Emma klaget aldri på kulda, men hun hadde en varm vinterdress og vanntette cherrox. Lukas derimot hadde bare ei grønn boblejakke full av flenger, ei falmet dongeribukse og utslitte joggesko fulle av hull. Det følte ofte som om vinden bare blåste rett gjennom han!



I det minste hadde han et par fingervotter, skjønt de var av ulikt slag. Den ene var svart og tynn, mens den andre var stripe og i alle regnbuens farger.

Lukas dro i hånda til søstera for å få henne til å gå fortere. Hun var treg, som vanlig.

Emma hadde for vane å stoppe for å stirre inn i hvert eneste butikkvindu på denne tiden av året. Det oste tross alt jul overalt. Og var det noe Emma elsket over alt annet, så var det jul.

De fleste vinduene var fulle av nisser, pakker og juletre av plast, og selv Lukas måtte stoppe ved bakerens vindu, fylt som det var med boller, pepperkaker og marsipangriser.

«Nam nam», sa Emma og la ei hånd på glasset.

Lukas fikk helt vann i munnen, og det rumlet høyt i den tomme magen. Tenk å sette tennene i no' sånt! Han tvang blikket vekk og kikket heller ut på gata, opplyst av endeløse rekker med lyslenker og store, lysende bjeller. Folk smilte og lo mens de hastet forbi, og en kakofoni av masete julemusikk larmet ut fra de åpne dørene.

«Kom», sa han og dro søstera videre. «Snart blir det mat.»

Lukas hadde likt jula en gang han også, da mamma og pappa levde ... men ikke nå lenger. Magien som

brukte å bruse opp inni han fra den første luka i adventskalenderen til den siste gaven på julaften ... hadde blitt erstattet av no' mørkt og trist. Nå føltes jula som en ekkel klump i magen, og den vokste seg større hver gang han så noen andre med et lykkelig smil og glade øyne.

Emma stoppet plutselig og rykket Lukas hardt tilbake.

«Se!» sa hun og dro han ivrig med seg bort til et stort og fint butikkvindu.

«Emma», sa Lukas irritert og ristet på hodet. «De deler ut mat på torget nå. Vi må skynde oss før det blir tomt.»

Men Emma trykket nesa mot glasset og gjorde store øyne.

«Wow! Det er en ny lekebutikk!»

«Sånt ha'kke vi råd til. Vi ha'kke engang råd til mat.»

«Men det er jo snart jul.» Søstera kikket opp på broren med store, runde øyne.

«Og da kommer julenissen!»

Lukas sukket tungt. «Du er 6 år nå. Er de'kke på tide å slutte å tro på alt det der tullet. Det ble ingen gaver i fjor, ikke sant? Gavene stoppet etter at mamma og pappa døde. Klarer du'kke å legge to og to sammen,

eller?»

«Han ... fant oss bare ikke», sukket Emma. «Det kan ikke være lett å finne barn som bor på gata. Men kanskje i år?»

«Glem det! Kom, vi må spise.»

«Men se da!» Emma strittet imot da Lukas prøvde å dra henne vekk. «De har dukker! Er de ikke søte?»

Hun kunne være utrolig sta ...

Emma tørket bort duggen hvor pusten hennes hadde tåkelagt glasset. «Og de har sparkesykler, bamses, dukkehus, elektriske pianoer og ...»

Lukas dro litt hardere og fikk henne endelig med seg vekk fra vinduet.

«De ha'kke *mat*, og jeg er *sulten*.»

Emma ga opp, sukket og tasset videre, ved siden av broren.

Lukas ristet irritert på hodet.

«Og hvor i svarte skal *du* liksom legge ei dukke? Eller plugge i et elektrisk piano? Der *vi* sover, blir alt vått og rått!»

«Den kan ligge inntil meg ... Jeg kan holde dukka tørr og varm med kroppen min.»

Lukas sukket. Det verste med jula var vel egentlig at Emma fortsatt gledet seg ... og at hun kom til å bli skuffet, akkurat som i fjor. Hun fortjente mye bedre ...

En stor snøfille landet på nesa. Lukas gløttet opp på en mørk himmel full av hvite, dansende flekker.

«Emma, kan du gå litt raskere? Nå begynner det å snø igjen ... for svarte!»

Store, tykke snøfiller dalte sakte ned rundt dem og visket vekk den skitne sørpa som lå langs fortauet. Alt som var grått og trist, ble snart dekket av et skinnende nytt, hvitt teppe, og den våte surklelyden i skoene ble snart erstattet av den skarpe knitringen av ny, frisk snø.

I det minste så kom hun til å få ei hvit jul ...

En kriminell tanke, en farlig idé

Lukas skjøv den tomme suppetallerkenen fra seg og så på alle rundt seg. Det satt og sto folk overalt, fattige og sultne, men det kom stadig flere inn i teltet; ville det være nok suppe til alle?

En gammel dame med et varmt smil kom forbi og delte ut brødstykker med smør.

Lukas smilte tilbake og takket før han satte tennene i det deilige brødet. Bedre dessert kunne han ikke tenke seg!

Han følte seg mye bedre nå. Varm og mett! Han hadde til og med sluttet å irritere seg over all julepynten i teltet.

«Neimen, dere to var ikke gamle», sa den gamle dama og kikket med store øyne fra Emma til Lukas. «Hvorfor er *dere* her da? Får dere ikke nok å spise hjemme, kanskje?»

Huff da! Lukas rettet seg opp i stolen og kremtet mens han gjorde seg klar.

Disse øyeblikkene var alltid farlige. Voksne hjemløse kunne ha det så godt, men *barn* på gata, nei, det gikk ikke an! Det ville bety politi, barnevern og i verste fall – det samme, fæle fosterhjemmet som de hadde rømt fra!

«Jo da, vi får nok å spise», svarte Lukas. «Men da vi gikk forbi, syntes vi det luktet så godt at vi bare *måtte* komme inn for å smake. Tusen takk. Suppa smakte nydelig. Nam, nam!»

«Jaså?» Den gamle dama hevet et øyenbryn. Hadde hun fått en mistanke?

«Hvorfor er dere ikke på skolen?»

«Ingen skole i dag», sa Lukas. «De har sånn derre *planleggingsdag*.»

«Og hvorfor er klærne deres så skitne, da?»

«Å, det ... Jeg og søstera mi lekesloss tidligere i dag, og da rullet vi litt rundt i den skitne snøen. Huff, mamma blir vel å kjefta til ørene flagrer. Nei og nei. Du vet hvordan mødre er? Ja ja. Vi skal skifte når vi kommer hjem, altså.»

Dama lente seg fram mot Lukas og stirret på han med strenge øyne.

«Så dere bare sitter her og spiser opp maten til dem

som virkelig trenger den! Eier du ikke skam i livet, gutt!»

«Å, huff da. Vet du, snille damen, det tenkte vi rett og slett ikke på. Ja, vi burde skamme oss. Unnskyld.» Han snudde seg mot Emma. «Kom, vi blir kastet ut.»

«... Nei da, bare sitt», sa dama, og det strenge blikket forsvant. «Vi har mat nok, og det snør fælt utenfor teltet nå. Bli her og varm dere. Vi skal snart lese fra juleevangeliet i kroken der borte, bare hyggelig om dere blir og hører på. Altfor mange barn nå til dags vokser opp uten Jesus.»

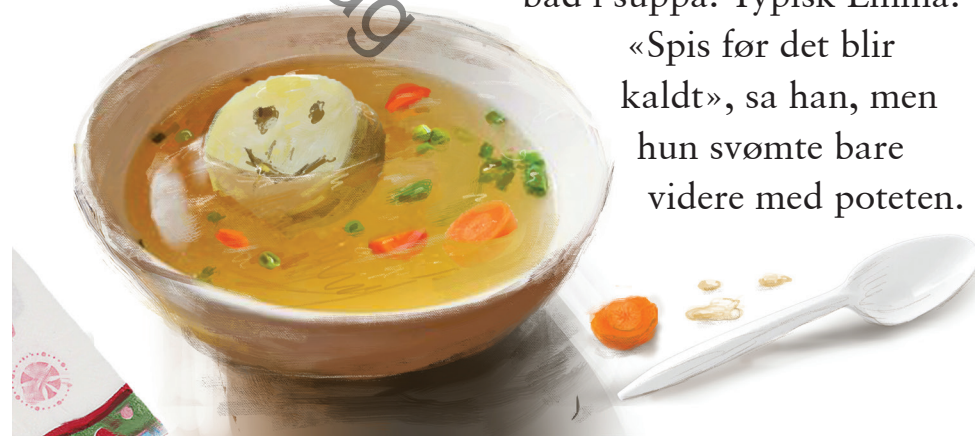
Hun smilte varmt til Lukas, snudde seg og gikk videre med brødkurven.

Da hun startet en samtale med noen andre, klarte han endelig å slappe av. Hvorfor måtte voksne alltid være så nysgjerrige? Kunne de ikke passe sine egne saker, og la han og Emma få være i fred?

Han gløttet ned på lillesøstera. Hun hadde laget et smilefjes i den ene poteten og lekte at den tok seg et

bad i suppa. Typisk Emma.

«Spis før det blir kaldt», sa han, men hun svømte bare videre med poteten.



Lukas sukket. Han var nesten 13 år, så kanskje han kunne finne en slags jobb? Han hadde vokst en del det siste året og kunne kanskje gå for å være gammel nok snart. Da kunne han tjene penger ... men de andre i suppeteltet var godt voksne, og det så ikke ut som om de hadde no' mer jobb for det.

Og hva med Emma og drømmene hennes? Hun ville bli lei seg denne jula også. Ingen julepynt, ikke no' juletre eller julemat og verst av alt: ingen pakker på julaften, verken myke eller harde, ikke siden mamma og pappa krasjet ... og den fæle fosterfamilien de hadde blitt sendt til ... nei, bedre å klare seg på gata!

De hadde ingen penger til gaver, men kanskje ... ja, kanskje han kunne ... *nappe* en? Det hadde vært veldig mange kunder i den nye lekebutikken ... så mange at kanskje ingen ville legge merke til han ... og ei lita dukke på innsiden av jakka?

Kapittel 3

Å stjele eller ikke stjele?

Lukas snek seg inn i den nye lekebutikken.

Emma satt fortsatt trygt, varmt og godt inne i teltet. De hadde begynt å lese høyt fra juleevangeliet, og hun ville selvfølgelig høre på. Hun hadde til og med fått en kopp varm kakao. Emma koste seg sikkert og hadde vel ingenting imot at han ble borte ei lita stund.

Så det var nå eller aldri; han hadde akkurat nok tid til å fikse den julegaven!

Emma fortjente virkelig en fin gave. Tenk, hun var bare 5 år da mamma og pappa forsvant, men det var *hun* som hadde trøstet *han*. Og hun hadde aldri klaget, ikke en eneste gang, til tross for alt det som hadde skjedd etterpå, til tross for at de nå hadde bodd på gata i over et år, til tross for at han, storebror, ikke hadde klart å gjøre noen ting bedre ...

Ja, hun fortjente verdens beste julegave!

Lukas passet godt på å ha andre kunder mellom seg og dem som jobbet i kassa. Skjønt de så ut til å

være travelt opptatt med å ta seg betalt. Det hadde dannet seg kø foran alle de tre kassene, og en fjerde ansatt sto og svettet i pakkedisen, kø der også. Lukas kunne ikke se noen andre i rød butikkskjorte og med navneskilt på brystet.

Kundene sto og gikk tett i tett, slik det bruker å være i butikkene sånn rett før jul. Mange å gjemme seg blant, men også mange par øyne som kunne se han ...

Lukas smøg seg bort til avdelingen med dukker og

begynte å lete etter en som han trodde Emma ville like, og som var liten nok til å få plass under jakka uten å bule for mye ut. En barbiedukke, kanskje? Var de'kke dem hun brukte å stirre mest på, de gangene hun hadde dratt han med seg inn på andre lekebutikker? Hadde hun ikke sagt noe om at hun likte prinsessene mer enn babyene? Kanskje, kanskje ikke ... Lukas sukket. Han skulle ha hørt bedre etter.



Mens han sto slik og grublet, kom det to menn i røde butikkskjorter bort til de samme reolene med dukker og bamser.

Den yngste, en ungdom, leste på et ark han hadde i hånda, og sukket tungt.

«Dette kommer til å ta en evighet.»

Den andre, en eldre mann, trillet en handlevogn bort til reolen og begynte å slippe bamser ned i den.

«Det er bare å hive seg i det», sa han. «Så kanskje vi blir ferdige før stengetid.»

«Det er jo flere *hundre* ting på denne lista. Og vi må pakke inn alt som julegaver?»

«Ja, én og én, hver for seg. Kom igjen!»

«Hvem er det som legger inn en *så* stor bestilling? Det er jo helt sykt.»

«Gregor Twist.»

«Han må være styrtrik som kan kjøpe alt dette.»

«Stopp en halv ... Har du virkelig ikke *hørt* om Gregor Twist?»

«Nei, skulle jeg det? Høres ut som en godtepose.»

«Du er passe grønn bak øra da! Han er en av verdens rikeste og bor for seg selv, på ei øy ute i fjorden.»

«Så hva skal han med alle disse gavene? Gi dem til fattige, kanskje?»

«Nei, han lager bål!»

«Hæ?»

«Han *brenner* alt! Hver eneste jul så legger han inn store bestillinger til alle lekebutikkene i byen. Og ikke bare leker, men julemat fra alle bakeriene: kransekaker, marsipan, boller, pepperkaker, alt mulig rart. Noen kjører alt ut til øya hans med båt og pynter den største stua i huset til jul. De ordner alt: pynt, stjerne i vinduet, setter fram mat og bygger svære hauger med julegaver rundt et digert juletre. Selv løfter ikke Gregor en finger, og alt får stå over natta til julaften, men på julaften ...»

«Da lager han bål?»

«Ja, han kaster alt ut på gårdsplassen foran huset, dynker det med tennvæske og tenner på! Selv juletreet drar han med seg ut for å mate flammene.»

«Det høres jo ut som ren, skjær galskap!»

«Når man har *så* mye penger som Gregor Twist, så kaller man den type oppførsel *eksentrisk*, og ingen bryr seg. Det bare er sånn. Hver jul stiger ei stripe av røyk opp til himmelen der ute i skjærgården, og alle vet hvorfor, vel ... alle bortsett fra deg.»

«Hver eneste jul, sa du, men det må da ha startet en gang?»

«Ja ... for cirka 30 år siden vil jeg tro.»

«30 år!»

«Og like lenge har han bodd på den samme øya,

isolert, alene, sikkert ensom.»

«Hva med familien?»

«Alle i familien er døde, men nok sladder! Brett opp ermene, gutt, vi har jobb å gjøre!»

Den eldre mannen nappet papiret fra hendene til den yngre.

«Skal vi se ... ti bamser, ja, og så var det ti esker med det beste av Barbie. Hva vet vel jeg om hva som er best?»

«Ta de der», sa den yngre mannen og pekte. «Søstera mi digger de der dukkehusene og hestegreiene.»

«Ja ja» sa den eldre mannen og sopte esker ned i handlevognen til den ble full. «Trill dette bort til pakkedisen og pakk inn alt så pent du kan, ikke noe slurv. Jeg går og henter eskene med lego.»

«Har det noe å si hvordan jeg pakker? Alt skal jo brennes uansett.»

«Bål eller ikke, for gode kunder så gjør vi vårt beste!»

Den ungen mannen sukket tungt og trillet vognen vekk mens den andre gikk et annet sted.

Lukas ristet trist på hodet. Tenk å ha så mye penger. Så mye penger at man kunne kjøpe et lass av gaver og mat bare for å *brenne* det opp. For et sløseri! Lukas følte seg nesten kvalm ved tanken.

Han fant endelig ei søt, lita dukke og puttet den raskt inn under jakka. Ok, stille og rolig nå ... Ingen brå bevegelser. Lat som ingenting ...

Lukas hadde aldri stjålet før, til tross for hvor sultne og fattige de hadde vært det siste året. Hva om han ble tatt? ... og satt i fengsel! Hvem skulle ta seg av Emma da? Kanskje hun måtte tilbake til de forferdelige fosterforeldrene. De som bare hadde slått og kjeftet ...

Lukas tok fram dukka og stirret trist på den. Var denne lille tingen av tøy, hår og plast virkelig verdt en så stor risiko?

«Hei!» ropte noen med mørk, buldrende røst. «Skal du *betale* for den der, gutt?»

En stor, kraftig mann i butikkskjorte brøytet seg vei bort til han.

«Hvor er foreldrene dine?»

Lukas puttet dukka raskt tilbake på plass og ristet på hodet.

«De må ha gått», mumlet han og skyndte seg ut av butikken.

Der ble han stående i snøen med hjertet hamrende i brystet. Det var galt å stjele, og han kunne uansett ikke risikere å bli tatt. Ikke for ei lita dukke!

Men en idé hadde poppet opp i hodet hans og kvernet nå rundt og rundt ...

Tenk ... all den maten og alle de gavene som skulle ut til den øya ute i fjorden. Hundrevis av gaver, kanskje tusenvis! Kjøpt og betalt for, bare for å bli *brent* opp! Hvorfor? Det var jo helt meningsløst.

Skjønt ... hva så? Det er mange rare folk der ute ... Ingen kommer til å få noen glede av den maten og de gavene om alt bare blir ødelagt, men Emma ville blitt kjempeglad for bare én liten gave. Kanskje hun til og med kunne fått flere? Hva om han kunne *redde* noen av de gavene, så mange som han kunne bære med seg. Da kunne han dele ut gaver til de andre fattige barna i byen også, omtrent som en ekte julenisse!

Lukas smilte skjevt til seg selv. Ja! Dette sku'kke bli noen ny, trist jul. *Denne* julaften skulle øynene til Emma lyse opp i stedet for å slå ned i skuffelse. Hun skulle få ei dukke, slik hun alltid hadde hatt lyst på, og de kunne feire jul som i gamle dager: glade, gode og mette.

Han måtte bare legge en plan først ...

Kapittel 4

Karoline

«Hva er det du snakker om?» spurte Emma.

«Vi skal hjelpe en gammel mann med å bli kvitt noen julegaver som han egentlig ikke vil ha!»

Emma kikket rart på broren. «Ingen vil bli kvitt julegaver. Julegaver er sånt som man får fordi det er gøy å få det.»

«Tro meg, Emma. Dette er en gammel, rar mann som hater jula. Han hater jula så mye at han faktisk brenner opp alle gavene sine. Vi gjør han bare en tjeneste!»

«En tjeneste? Det betyr at vi hjelper han, ikke sant?»

«Ja.»

Emma smilte. «Men hvis du er sikker på at han ikke vil ha gavene, kan vi jo bare spørre pent om ...»

«Nei, nei, nei», sa Lukas og ristet på hodet. «Det hjelper ikke å spørre. Han hater både jul og mennesker, og vil heller brenne opp alt enn å gi det bort. Nei, vi må nok hjelpe oss selv.»

Emma kikket om mulig enda rarere på broren.

«Lukas, hvis du lurer meg ...»

«Men Emma da ...» Lukas smilte så betryggende han kunne. «Stol på meg!»

Emma smilte på nytt. «Greit! Jeg tror deg! Hvordan får vi tak i gavene?»

«Vi trenger hjelp. De ligger på ei øy ute i fjorden.»

«Ei øy! Men Lukas ... jeg kan ikke svømme!»

«Det går fint, jeg kjenner nemlig noen som har båt. Hun heter Karoline. Det er en *stor* båt til og med, ikke noen jolle. Nei, det er en båt som sikkert får plass til *hundrevis* av gaver!»

«Karoline. Det var et fint navn. Er hun snill?»

«Å ja. Hun er snill, men også litt ... sprø. Hun ække redd for noe. For noen år siden gikk vi i samme klasse, og på en tur til dyrehagen så falt en av guttene ned i innhegningen til bjørnene!»

«Å nei!» gispet Emma.

«Han prøvde å balansere på rekkverket, den idioten! Han fikk selvfølgelig panikk, ropte og gråt, og vi andre ropte på hjelp. Hva annet kunne vi gjøre? Men Karoline ...»

«Ja?»

«Hun *hoppet* ned etter han! Rett før den første bjørnen kom fram, stilte hun seg opp, strakte hendene

i været og *brølte*! Bjørnen stoppet og reiste seg opp på bakbeina. Den brølte tilbake, men kom ikke nærmere. Hun kjøpte akkurat nok tid til at de som jobbet der, fikk ordnet opp i resten.»

«Wow», gispet Emma. «Så modig!»

«Tja, modig eller bare dumdristig. Hva om bjørnen ikke hadde stoppet? Hun er som sagt litt sprø ... Hun har bodd på havet i årevis og lever av jakt og fiske. Med Karoline og båten hennes på laget så kommer de gavene til å bli våre på en – to – tre!»

Etter en sniktur på trikken og litt vandring langs havna fikk de øye på ei jente med øks som sto og hugget ved så flisene sprutet.

«Er det henne?» spurte Emma.

«Ja.»

«Hun ser jo kjempetøff ut! Som en viking som skal i kamp med øks!»

«Ta det med ro», sa Lukas. «Hun kapper bare ved.» Han løftet den ene armen i været og vinket. «Hei! Karoline!»

Jenta sluttet å hugge og kikket opp. Hun hadde to skinnende grønne øyne i et ansikt fullt av fregner og med et stort, krøllete, rødt hår. På seg hadde hun ei hullete, svart overtrekksbukse og ei slitt, lyseblå, foret



dongerijakke. Hun holdt i øksa med et par skitne, rosa fingervotter.

«Hei, Lukas! Lenge siden jeg har sett deg nå. Hyggelig at du kommer på besøk – og kan det der være lille Emma?»

«Bare Emma, takk», sa Emma.

«Ja, dette er søstera mi.»

«Hei på deg også», sa Karoline. «Jeg er egentlig ferdig her.» Hun svingte øksa over hodet og kløyvde den siste vedkubben i to med ett kraftig hugg. «Hjelp til med å bære veden bort til båten, ok?»

Lukas og Emma samlet opp så mye ved de klarte, og fulgte etter jenta bortover kaia.

Copyright Figenschou forlag

Husbåten

«Der!» sa Karoline med stolthet i stemmen og pekte. «Det er husbåten min. Døra er åpen, så bare gå inn. Jeg må putte veden under en presenning først og få den surret fast.»

Husbåten til Karoline var som et lite, flytende hus av tre og stål. Veggene besto av brunmalte planker, men med store vindu som gikk helt fra dekket og opp til det flate, snødekte taket. Ei tynn stripe med røyk slapp ut gjennom ei lita pipe.

Huset sto på et flatt, firkantet dekk av tre, så man kunne gå hele veien rundt på utsiden. Det var mye rot der: snødekte kasser, tau og presenninger.

Et rekkverk av stål rammet inn dekket som et lavt gjerde mot havet, bortsett fra en åpning hvor det lå en planke opp til kanten på kaia.

Lukas og Emma gikk ned planken, åpnet døra til huset og gikk inn.

Det var veldig koselig der inne, pyntet til jul med

lyslenker og små nisser, og det var dessuten lunt og varmt takket være en liten vedovn. Det var en sånn type som var flat oppå, så man kunne koke vann eller lage mat på den.

Langs den ene veggen strakte det seg en sofa med røde puter og pledd, og det var festet et bord i midten av rommet. Det sto på bare ett bein og var boltet fast.



På bordet sto en stor kaktus, pyntet som et juletre. Den hadde tre fargerike girlandere i rødt, sølv og gull som snodde seg rundt den stikkende plantekroppen – og ei stjerne teipet til toppen med gaffateip.

«Så fint juletre!» sa Emma og lo.

«Første julekaktusen jeg har sett», sa Lukas. «Sprøtt, men det ække plass til et helt tre her inne. Så en god idé, egentlig.»

Karoline kom inn døra med noen vedstykker i hendene. Hun åpnet luka på vedovnen og kastet stykkene inni.

«Sånn», sa hun. «Godt og varmt!»

«Jeg liker at gulvet gynger!» sa Emma.

«Fram og tilbake, fram og til...»

«Det er bølgene du kjenner», sa Karoline.

«Det gynger alltid litt om bord i en båt. Det er derfor det går en lav kant rundt bordet, for at ting ikke skal skli av når båten treffer de virkelig store bølgene.»

«Lukas, kan ikke vi også bo sånn en dag?» spurte Emma.

«Ja, det hadde vært fint. Men det koster mye for en husbåt. Og man må betale for bensin og leie av båt plass også.»

«Koster mye for en husbåt, ja», sa



Karoline. «Men jeg er heldig – for denne har jeg faktisk fått av faren min.»

«Fått!» utbrøt Emma og stirret på henne med store øyne. «Du må ha verdens *beste* pappa!»

«Pøh! Heller verdens verste, men han har mye penger, så han betaler for både husbåt og båtplass. En gang iblant kommer han innom med mat og bensin også.»

«Men ...», sa Emma. «Hvis han er rik, hvorfor bor du her og ikke hjemme hos han?»

Karoline sukket.

«Vi inngikk en avtale. Han er glad i penger og glad i kona si, spesielt siden det er hun som tjener det meste av pengene, men han er *ikke* glad i meg. Han ville i hvert fall ikke at kona hans skulle finne ut hvem jeg var. Da hadde det blitt bråk! Etter at mamma etterlot meg på dørstokken hans og dro til utlandet for noen år siden, så ble vi enige om å bo hver for oss. Han ga meg denne båten, og jeg lot han være i fred.»

«Å ...», sa Emma. «Da er du liksom foreldreløs sånn som oss!»

«Ja, på et vis», sa Karoline. «Eller, ikke helt som dere. Dere hadde i det minste to snille, gode foreldre til å begynne med. Det hadde ikke jeg. Bare et par voksne som kranglet om hvem sitt ansvar jeg var ... Men nok

om dem! Har dere to lyst på noe? Tror jeg har noen klementiner og en pakke kjeks ... og jeg kan koke te. Te har jeg masse av.»

«Takk, kjeks og te høres bra ut», sa Lukas og smilte til Emma, som gjorde store øyne og viftet ivrig med hendene.

«Kjeks!» ropte hun. «Men ... det er jo *supergodt*.»

«Vi burde visst komme på besøk oftere», sa Lukas.

«Dere er alltid velkomne, men dere var ekstra heldige i dag. Faren min var innom tidligere i dag med en eske mat, og det lå klementiner og en pakke kjeks på toppen. Sikkert fordi det snart er jul. Resten av eska var full av det vanlige: nudler, knekkebrød og sånn.»

Karoline gikk bort til vedovnen og satte en kjele på den. Deretter helte hun på vann fra en mugge som sto på en smal benkeplate langs veggen, og hvor det sto kopper, tallerkener og bestikk.

«Mens jeg ordner varmt te vann og finner fram kjeks og klementiner, så kan dere fortelle hvorfor dere er her? Bare for å hilse på, eller?»

«Nei, ikke bare derfor», sa Lukas. «Vi har tenkt å gjennomføre historiens største julekupp! Hør her ...»

Julebanden spionerer

Etter en stund hadde Lukas forklart alt, og Karoline ble stående tankefull med kjekspakken i den ene hånda og et par tekopper i den andre.

«Det der høres jo helt sinnssykt ut!» sa hun endelig.

«Alt vi trenger å gjøre», sa Lukas, «er å kjøre båten din dit, snike oss inn på øya, putte gavene og maten i noen sekker og snike oss bort. Enkelt og greit!»

«Enkelt og greit, du liksom!» Karoline rynket på nesa. «Det høres bra ut med gaver og god mat, men jeg har hørt om han der Gregor Twist og øya hans. Det går historier i båtmiljøet her. Han er ikke bare en eksentrisk, gammel millionær, men en splitter pine gal *morder.*»

«Morder!» utbrøt Emma. «Du, Lukas ... kanskje det ikke var noen god idé allikevel.»

«Eh ... hvem skal han ha myrdet?» spurte Lukas sjokkert.

«Familien sin! Kone, barn, bikkje, alle sammen! Han ble lei av dem en dag og så ...» Karoline dro en finger langs halsen og lagde en slags skjærelyd, etterfulgt av en slags dødsgurgling.

«Han *hater* visst mennesker, spesielt barn. En av båtene her prøvde å legge til øya hans en gang. De var nysgjerrige og tenkte å se seg litt rundt – kanskje ta et bad i strandkanten, men nei da. PANG!»

Karoline hamret kjekspakken i bordet så kaktusen hoppet.

«Gamle Gregor begynte å *skytte* på dem fra huset sitt. De kom seg så vidt unna med hjertet i halsen og noen kulehull i skroget. Siden den gang så har ingen turt å gå i land der. De sier at øya er hjemsoekt av alle de døde ofrene hans ...»

«Hjemsoekt!» gispet Emma.

«Skipperskrøner», sa Lukas. «Er ikke det et godt ord for det?»

Karoline trakk på skuldrene.

«Kanskje.»

«Hvis han myrdet familien sin, hvorfor sitter han ikke i fengsel?»

«Ha! Unge, naive Lukas. Penger kan kjøpe *alt* her i verden. De kjøpte faren min fri fra et brysomt barn født utenfor ekteskapet, og de kjøpte Gregor Twist fri

fra konsekvensene av galskapen sin.»

«Kan vi ikke bare ta en rask titt?» spurte Lukas. «Vi kan kjøre dit og se litt hvordan sikkerheten er, liksom.»

Karoline smilte. «*Det* kan vi fint gjøre. Jeg tenkte uansett å ta meg en kjøretur i dag. Begynner å bli rastløs. OK – da drar vi.»

Hun satte fra seg tekoppene på bordet.

«Bare forsyn dere, så setter jeg i gang båten.»

Cirka en time senere putret husbåten til Karoline sakte forbi øya til Gregor Twist. Ute på dekk sto alle tre: Lukas, Emma og Karoline med en kikkert foran øynene.

«Huset er veldig stort», sa hun. «Det er bygget av murstein og består av tre lange sider som henger sammen rundt en gårdsplass, som en U. Opp til gapet på U-en går en sti fra ei lita brygge.»

«Ser du noen vakter?» spurte Lukas.

«Hm ... Det vokser ganske mange trær på øya, så det er vanskelig å se overalt. Noen av dem står til og med så nær huset at greinene strekker seg over taket, men jeg kan ikke se noen. Jeg tviler på at han har vakter; han hater jo folk, ikke sant?»

«Kan vi se bedre fra en annen side?»

«Nei, vi har bare klar sikt opp til huset her, siden trærne er ryddet vekk langs stien. Resten av øya er jo bare skog. Så hva er planen, mister mestertyv?»

«Eh ... vi kan kjøre hit når det er mørkt og han sover. Så går vi i land ved brygga, sniker oss opp til huset i ly av mørket ... og knuser et vindu forsiktig.»

«Lukas, du kan ikke *knuse* et vindu ved å være forsiktig! Du må tvert imot være ganske så uforsiktig, smadre det med en stein eller noe sånt – og det lager bråk ... og setter nok i gang alarmen.»

«Tror du han har alarm?»

Karoline sukket og ristet på hodet. «Alle rikinger har alarm på husene sine. Faren min har det, i alle fall.»

«Svarte! Det tenkte jeg ikke på. Hva kan vi gjøre med det?»

«Vel, vi kan jo høre med Malik – om han også vil være med på julekuppet ditt.»

«Hvem er Malik?»

«Han er en hacker og like gammel som oss. Superspesialist i datamaskiner og internett – og derfor også perfekt til å koble ut elektroniske alarmer.»

«Hvor kjenner du han fra?»

«Vi bor sammen.»

«Hæ?»

«Å, han kommer ikke hjem før i kveld. Han driver og roter rundt i kontainerne bak Elkjøp, på jakt etter gammelt datautstyr som de har kastet, men som fortsatt funker fint. Og så skal han en tur innom biblioteket, lade laptopen og surfe på nettet.»

«Så du *bor* sammen med en ... datanerd?»

«Han var hjemløs og trengte et sted å bo.»

«Var *det* nok?»

«Synes du jeg skulle latt han bo på gata, kanskje? Ligge og fryse under ei bro, eller sove på en benk i parken til noen kommer og jager han bort?»

«Hm ... Du, Karoline ...»

«Ja?»

«Jeg og Emma ha'kke no' sted å bo, vi heller ...»

Karoline smilte skjevt og så lurt på han.

«Lukas, hvis du og Emma trenger et sted å sove, i hvert fall nå i vinter, så er dere hjertelig velkomne til å bo i båten min.»

«Jippi!» ropte Emma ved siden av. Hun kastet seg rundt Karoline og ga henne en så kraftig klem at de begge holdt på å falle over bord.

«Hei, forsiktig», sa Karoline og lo.

«*Tusen takk!* Du er den snilleste i hele verden! Hørte du det, Lukas! Vi skal bo på en ekte husbåt!»

Øyas vokter

«Hva kommer Malik til å si om at vi bare flytter inn?» spurte Lukas.

«Det går bra, han var jo i samme situasjon som dere.»

«Er han også snill, som deg?» spurte Emma.

«Tja, han holder seg mest for seg selv. Snakker ikke så mye med andre. Snakker litt rart også. Bruker en del vanskelige ord og sånn. Tror han leser og hacker mer enn han snakker med folk, men han er grei. Dere kommer sikkert til å like han.»

«Tror du han vil bli med på kuppet?» spurte Lukas.

«Og du, vil du bli med?»

«Hm ...»

«Vær så snill ... Tenk, massevis av julegaver og masse god julemat! Vi kan feire jul her i båten din etterpå. Kuppet blir jo natt til julaften, så det er perfekt! Vi kan pakke opp og leke med gavene, spise oss gode og mette, ha skikkelig fest, alle fire! Og så får vi i det

minste reddet noen av pakkene fra å bli brent opp!»

«Ja, klart jeg blir med!» sa Karoline og gliste bredt. «Det høres jo *spennende* ut! Malik blir sikkert med han også, om vi bare maser nok på han.»

«Flott!»

«Tilbake til planen», sa Karoline. «Hvordan skal vi komme *inn* i huset uten å knuse et vindu?»

Lukas sukket og ristet på hodet. «Ja, det var det ...»

Karoline tok en ny titt i kikkerten.

«Jeg ser fortsatt ingen vakter. Bare masse trær og det store huset.»

«Hei, Karoline! Kan *jeg* få se?» Emma dro i dongerijakka hennes. «Jeg vil også se i kikkerten!»

Karoline smilte og ga henne kikkerten. «Bare se du, jeg har sett nok.»

Emma satte kikkerten foran øynene.

«Bare tåke jo!»

«Her, du må snu på det hjulet så blir bildet skarpt.»

«Ååå, takk! ... Wow, kult! Alt blir sååå stort!»

«Kanskje han *ikke* låser døra», foreslo Lukas. «Eller kanskje han har en reservenøkkel under dørmatta, eller noe sånt? Vi kan jo være heldige.»

«Null sjans!» sa Karoline.

«Du, Karoline», spurte Emma mens hun så i kik-

kerten. «Kan jeg få lov til å pynte litt ekstra til jul i husbåten din?»

«Klart det», sa Karoline. «Jeg har en kasse med masse materialer under sofaen. Jeg liker også å pynte til jul. Du så kanskje den fine julekaktusen min? Du finner garn, papp, saks, lim, farger, filt og mye annet i den kassa.»

«Supert!» sa Emma. «Jeg har lyst til å starte med en sånn dorullnise.»

«Nisse ...» mumlet Lukas. «Nisse ... *julenissen* ... Jeg fikk en idé! Vi kan gjøre som nissen!»

«Har det rabla helt for deg?» spurte Karoline. «Ville ikke du nettopp gjøre det stikk motsatte av nissen? *Ta* gaver i stedet for å dele ut?»

«Det var en skorstein på huset, ikke sant?»

«Ja.»

«Såne rikinger med kjempestort hus har nok ikke bare en liten vedovn, de har sikkert en kjempestor, oppmurt peis!»

«Å nei ...»

«Å jo! Vi kan snike oss inn via pipa! Klatre inn som en julenisse. Så låser vi opp ytterdøra fra innsiden og stikker av med maten og gavene.»

«Jeg vet ikke om jeg skal le eller gråte av det forslaget», sa Karoline. «Men ... jeg kan ikke nekte

for at det *kan* funke. Hvis én av oss, det vil si du, binder deg godt fast med et tau og firer deg ned. Men hvordan kommer du deg opp på taket?»

«Sa ikke du at noen av trærne sto helt inntil husene?»

«Ja ...»

«Vel, jeg er verdens beste til å klatre i trær! Det er en av de få tingene som jeg faktisk er skikkelig flink til!»

«Hm, men tror du ikke ...»

«Næh!» sa Emma. «For en søt kattepus!»

«En kattepus?» spurte Lukas. «Ikke bra ... heller katt enn hund, men alle kjæledyr kan skape problemer for oss. Den kan vekke eieren. Får jeg se?»

Emma ga han kikkerten.

«Hvor var katten?» spurte han og satte kikkerten foran øynene.

«Inne i skogen ... litt bortenfor brygga.»

«Hmmm ... Jeg se'kke no... eller vent litt ... hva i alle ... svarte!»

«Er den ikke søt?»

«Søt! Det der ække noen *kattepus*, Emma. Det er en forbanna *tiger*.»

Karoline rev til seg kikkerten.

«En *tiger*. Kult! Hvor ... ah, der er den! ... Å, så søøøt!»

«Ja, ikke sant», sa Emma.

«Stor og hvit, med svarte striper. Må være en sånn sibirsk tiger. Gir mening. Tåler kulda godt.»

«*Gir mening*», ropte Lukas. «*Det gir da vel ingen verdens mening!* Hvem er det som plasserer en *tiger* på øya si!»

«Bedre enn ei vaktbikkje, vel», sa Karoline. «Ingen tør å gå i land da. Er vel på tide å vrake hele planen, ikke sant?»

«Nei!» sa Lukas.

«Tiger eller ikke. Vi *skal* ha tak i de julegavene!»



Julebanden legger en plan

Malik hadde omsider kommet hjem og satt nå på en liten krakk med ryggen mot veggen og hendene i kors.

«Er du helt tullerusk?» sa han. «Vi skal *ikke* stjele julegaver!»

«Sier *du*», sa Karoline. «Som stjal en boks med pepperkakemenn i dag.»

«Det sto en lapp: Vær så god, bare ta!»

«Inne på butikker betyr det én pepperkake per kunde.»

«Det sto det ingenting om!»

«Gode er de i alle fall», sa Karoline og bet av et pepperkakehode.

Lukas satt i sofaen og gomlet pepperkake, han også, mens Emma lå der og lekte at en pepperkakemann klatret opp sofaryggen.

Karoline hentet kasserollen med kokende vann fra

vedovnen og fordelte det varme vannet i tekoppene på bordet.

«Vi lar teen trekke litt», sa hun. «Og så kan vi skåle for dobling av familien!»

Malik skulte olmt på de to nye beboerne gjennom dampen.

«De to der skal altså *bo* her», sa Malik. «Sammen med oss! Det har vi da ikke plass til!»

«Malik», sa Karoline strengt. «Enten så får *alle* som vil, bo her, eller så får *ingen*. Og du vet hva det betyr?»

Han sukket. «Greit, da ...»

«Så dette er Malik», sa Karoline og strøk han gjennom de mørke, korte krøllene. «Kjæresten min.»

«Vi er *ikke* kjærester!» Han vinket bort hånda hennes.

«Men Malik da, vi bor sammen, spiser sammen, sover sammen.»

«Jeg sover på gulvet!»

«Men under samme tak.» Karoline gliste. «Uansett, vi blir sikkert kjærester en dag, tror du ikke det?»

«Du er sprø.»

«Han er en kjempesmart datanerd og har veldig lyst til å bli med på julekuppet vårt!»

«Har jeg *ikke*.»

«Jo, fordi vi skal ha julefest i husbåten etterpå!»

Tjohei! Det blir masse gaver, god mat og Emma har allerede begynt å lage julepynt.»

«Se», sa Emma og pekte på bordet. «Den dorullnissen har *jeg* laget. Den kan hete Malik. Blir du glad da?»

«Flott», sa Malik. «Jeg har alltid hatt lyst til å bli assosiert med noe man tørker seg i rumpa med.»

«Assosihæ?» Emma så ut som et spørsmålstegn.

«Han bruker ofte sånne rare ord», sa Karoline. «Fordi han er en *raring*, med nesa begravet i ei bok 98 prosent av tiden.»

Lukas rakte fram hånda over bordet.

«Hyggelig å møte deg, Malik», sa han. «Jeg er Lukas, 12 år, og hun som leker med pepperkaker i sofaen, er altså søstera mi, Emma. Hun fylte nettopp 6 år. Håper vi kan være venner?»

«Ja ja, ok», sa Malik. «Venner.» Han tok hånda til Lukas og ristet den litt før han lente seg tilbake på krakken igjen.

«Så ... vil du høre planen vår?» spurte Lukas.

«Har jeg noe valg?» Malik gløttet bort på Karoline.

«Du kan velge å flytte ut?»

«Få høre», sa han og sukket.

«Det hele er egentlig ganske enkelt», sa Lukas. «Planen er å befri noen av julegavene og julematen til

en gammel, gal millionær før alt blir brent opp. Han bor alene ute på ei øy i fjorden. Vi kjører båten til øya i ly av mørket, natt til julaften. Da vet vi at godsakene er der og venter på oss. Det går en tiger der ...»

«En hvaforno!» utbrøt Malik.

Lukas kremtet. «En tiger, men ta det med ro. Vi har tenkt å skyte den med en bedøvelsespil. Null problem!»

«En *tiger* er ikke null problem! Graden av problemet er større enn null om du så bruker en *bazooka*. Og hvor skal du få bedøvelsespiler fra? Eller betale for dem?»



«Jeg skal spørre faren min», sa Karoline. «Han jobber som veterinær.»

«Og du tror han kommer til å si: vær så god, bare ta?»

«Vel, i verste fall må vi tjuvlåne utstyret, og hvis det ikke går, så gir vi opp.»

«Godt å høre», sa Malik. «Hva er resten av planen?»

«Mens tigeren sover», sa Lukas, «så hopper vi i land og følger stien opp til huset. Jeg klatrer opp et tre og slipper meg ned på taket. Der knyter jeg fast et tau til skorsteinen og firer meg ned pipa.»

«Er *det* mulig, da?» spurte Malik.

«Hvis en feit julenisse kan skvise seg ned ei pipe», sa Karoline, «så må da Lukas klare det også.»

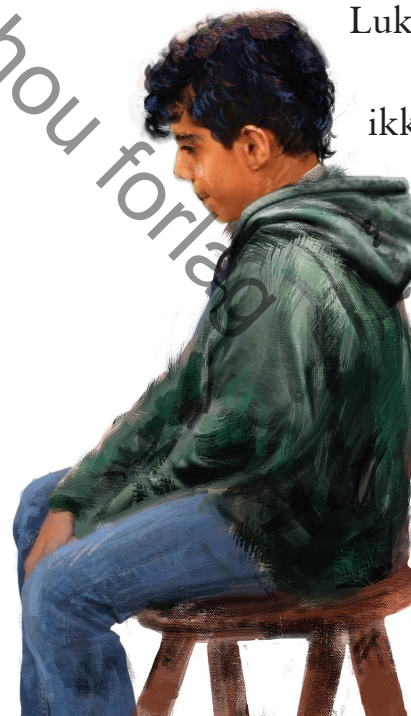
«Men julenissen finnes ikke», sa Malik.

«Løgner!»

En pepperkakemann fløy gjennom luften og traff Malik rett i panna.

«Au!»

«Emma», sukket Lukas. «Ikke kast mat på hackeren vår.»



«Men han ...»

«Hysj!» avbrøt Lukas. «Ekte eller ikke, vi har alle sett utkledd nisser gå ned piper på film, ikke sant?»

«På film, ja», sa Malik og tok seg til panna. Han så forbauset bort på Emma som satt med armene i kors og rakte tunge til han.

«Nissehater», mumlet hun.

«Ok ...», sa Malik og flyttet blikket tilbake på Lukas. «La oss si at pipa *er* stor nok, og at du kommer inn, hva da?»

«Jeg finner ytterdøra og låser opp. Enkelt og greit. Dere kommer inn med hver deres sekk og laster dem fulle av gaver. Så går vi sammen ned til båten og kjører av gårde.»

«Så blir det fest!» sa Karoline.

«En interessant plan», sa Malik. «Men hvorfor må jeg være med? Kan dere ikke bare tulle med dette på egen hånd?»

«Vel», sa Lukas. «Det *kan* være et slags alarmsystem knyttet til huset. Så ... kanskje du kan finne ut av det og liksom *hacke* det bort? Tror du at du kan klare noe sånt?»

Malik dro ei hånd gjennom de mørke krøllene og så betenkt ut.

«Jaså, hacke et alarmsystem ...»

Det ble helt stille i husbåten før han endelig smilte og sa: «Greit, jeg tar utfordringen.»

«Flott!» sa Lukas.

«Men jeg går *ikke inn* i det huset! Jeg kan hacke fra utsiden.»

«Ikke no' problem», sa Lukas. «Jeg fikser resten.»

«Ja, og så får du se at nissen faktisk *kan* komme inn!» sa Emma.

«Akkurat, ja ...» Malik smilte forsiktig til Emma. «Hvis broren din klarer å klatre ned den pipa, så skifter jeg mening, ok?»

«Ok!» sa Emma og smilte tilbake.

«Jeg tar med laptopen», sa Malik. «Og setter meg til ved et vindu eller noe sånt, jeg klarer sikkert å fange opp wifi derfra. Klarer jeg å knekke koden, så kommer jeg inn i datasystemet, og da klarer jeg nok også å koble ut alle plagsomme alarmer.»

«Men kan du knekke en sånn kode, da?» spurte Lukas.

«Jøss, mann, klart jeg kan! Nesten alle bruker dårlige koder nå til dags: 1111 og 1234 er gjengangere. Spesielt gamle mennesker har en tendens til å punche inn de latterligste tallkombinasjoner. Denne gamle knarken er nok ikke noe unntak, men om han har prøvd å være mer original, vil ikke det stoppe meg og

min CodeCracker 3000!»

«Kåudkrækker Tritåusen?» spurte Lukas.

«Yes! Verdens beste program for å knekke koder. Den kan prøve millioner av kombinasjoner på noen få minutter. Jeg kan programmere den full av bakgrunnsinfo om Gregor Twist ved å kjøre et metasøk på internett. Alle avisartikler, kommentarer på sosiale medier og lignende fores inn i programmet, og så blir alt dette brukt til å prøve mulige koder, for eksempel fødselsdato, en annen favoritt blant gamlingene.»

«Flott! Da jobber du med det mens jeg og Karoline skaffer bedøvelsespiler og tau. På lille julaften må vi være klare til innsats!»

«Og jeg kan lage mer julepynt!» sa Emma.

Kapittel 9

Julebanden setter i gang

Karoline kom inn døra til husbåten med et smil i ansiktet og en bag over skuldra.

«Fikk du tak i bedøvelsespilene?» spurte Malik. Han satt på huk og kastet litt ved inn i ovnen.

«Ingenting er umulig for Karoline!» sa hun og slapp bagen fra seg på gulvet. «Fullt sett med luftgevær og seks bedøvelsespiler, rett fra pappas veterinærkontor.»

«Hva sa du til han, egentlig? Jeg var sikker på at han kom til å nekte!»

«Det gjelder bare å trykke på de riktige knappene, jeg truet med å møte opp hjemme hos han på julaften.»



Da ble det fart på han!»

«Er ikke det et brudd på avtalen deres om husbåten?»

«Det var det han sa også, men jeg argumenterte for at julaften ikke burde telle. Det er jo en spesiell familiedag. Hva ville Jesus ha sagt, liksom.»

«Og da ga han etter?»

«Full kollaps! Jeg fikk låne gevær og piler til etter nyttår, bare jeg holdt meg unna.»

«Hva sa du at du skulle bruke det til?»

«Trene på å bedøve dyr i skogen og studere dem, fordi jeg også vil bli veterinær og like rik som min fæle far når jeg blir stor.»

«Kalte du han virkelig *fæl*?»

«Hvorfor ikke? Tviler på at han bryr seg, men hva med deg? Er laptopen klar?»

«Ja, kodeknekkeren er foret og klar til innsats, og jeg har dessuten ladet fire mobiler med headset til dere, så vi kan holde kontakten på øya. Det var ikke lett å hacke de mobilabonnementene, og de kommer neppe til å være aktive mer enn noen få dager, men det burde funke i natt i alle fall.»

«Fire mobiltelefoner og headset!» sa Lukas sjokkert og så opp fra sofaen. «Jeg trodde du bare skulle fikse noen walkietalkier eller noe sånt.»

Han satt sammen med Emma og limte strimler med

glanspapir til en lang julelenke.

«Det er utrolig hva man kan grave fram i kontainerne for el-avfall», sa Malik. «Folk kaster noen ganger tipp topp mobiler, eller mobiler som bare trenger litt reparasjon, bare fordi de vil ha den nyeste modellen. Sløseri! Men bra for oss!»

«Wow», sa Emma. «Er en av dem til meg!»

«Ja, til og med til deg», sa Malik.

Emma slapp løs et lite gledeshyl og spratt opp fra sofaen.

«Kan jeg få se?»

Malik åpnet en skuff og plukket opp en mobil. Han rakte den til henne og smilte.

«Jeg lastet til og med ned noen spill til deg», sa han.

«Å, tusen takk!»

Emma danset tilbake til sofaen med mobilen.

Karoline satte seg på huk og åpnet glidelåsen på bagen. Så tok hun ut et langt luftgevær og studerte det.

«Hvem av dere skal skyte tigreren?» spurte hun.

Det ble helt stille.

Karoline gliste bredt. «Slapp av, som den eneste på båten med jakterfaring, så tar jeg ansvaret! Tigerline plukker den ned på en-to-tre!»

Hun laget en pistol av hånda, svingte rundt og skjøt døra med pekefingeren.

«Pang!» sa hun. «Tiger 0, Karoline 1.»

«Flott», sa Lukas og pustet lettet ut. «Da har vi alle hver vår viktige oppgave i dette kuppet. Karoline skyter tigeren, Malik kobler ut alarmen, og jeg klatrer opp på taket, firer meg ned pipa og låser opp fra innsiden. Til slutt samarbeider vi alle tre om å fylle sekkene med gaver og god julemat.»

«Jeg sa at jeg *ikke* ville gå inn», sa Malik.

«Greit, jeg og Karoline fyller sekkene med gaver og mat, men du kan hjelpe til med å bære noen av dem tilbake til båten.

«Ja, ok ... det skal jeg klare.»

«Men hva med meg da?» spurte Emma. «Jeg må også få hjelpe til!»

«Du?» sa Lukas. «Vel ... du har den viktigste jobben av dem alle ... du må passe på båten!»

«Er *det* den viktigste jobben?»

«Ja ... for uten båten ... så blir vi stående fast på øya! Det er superviktig at den ligger klar til flukten vår. Superviktig!»

«Å ja ... Stol på meg! Jeg skal passe på båten!»

«Fett», sa Karoline. «Vi er alle klare, og det er midnatt nå, så jeg går og starter motoren. Vi kan være framme om en times tid.»

Kapittel 10

I nattens mulm og mørke

Lukas sto på dekket til husbåten mens den kjørte av gårde langs den mørke fjorden. Det var ingen andre båter ute, bare svart hav så langt han kunne se.

Plaskingen i det mørke vannet der båten brøytet seg vei, var både litt koselig og litt skummel. Lukas grøsset ved tanken på alt som levde der nede, under vannet ... fisk, maneter, blekksprut og kreps ... kanskje hai og kjempekrabber også? Et mørkt, iskaldt og nesten bunnløst dyp.

Det fikk han til å tenke på mamma og pappa ... For litt over et år siden virket det utenkelig at de bare kunne bli borte. Han savnet dem, så mye at det gjorde *vondt*. Han skulle ønske han kunne sagt noe, et ha det bra ... og gitt dem en klem, sagt at han var glad i dem.

Det siste han fikk sagt til pappa var: «Kan du skifte sang på radioen?» Og så *smalt* det. Kanskje var det til og med derfor de krasjet? Kanskje pappa fiklet med radioen i stedet for å se på veien? På grunn av det han